voor partner

Vijftig jaar

We hebben ze nooit geteld, de dagen. Ze stapelden zich op als borden in de kast, zonder dat iemand zag hoe hoog de stapel werd.

Vijftig jaar. Dat zijn ontelbare ochtenden waarop jij de koffie zette zoals alleen jij dat deed, veel te sterk. Ik heb er nooit iets van gezegd. Het smaakte naar thuis.

Wij hadden geen grote woorden nodig. We hadden de route naar je zus, het vaste plekje op de camping, het zachte gemopper over de thermostaat. Liefde, zo bleek, zit vooral in de herhaling.

Nu is de helft van alles stil. De andere kant van het bed. De tweede stoel aan tafel. De vraag "wil jij ook?", die ik niet meer hoef te stellen en toch nog stel, hardop, aan een lege kamer.

Ze zeggen dat de tijd heelt. Maar tijd was nu juist wat wij samen waren. Ik weet niet hoe ik moet leven in een tijd die jij niet kent.

Wat ik wel weet: vijftig jaar verdwijnen niet in één nacht. Ze blijven in mij, zoals een rivier haar bedding uitslijt. Ook als het water anders gaat stromen, blijft de vorm van jou erin.

Dus zet ik morgen weer koffie. Te sterk.

Lisanne Kors, Voor ik het vergeet

Je mag dit gedicht gebruiken bij een afscheid, met vermelding van de naam van de dichter. voorikhetvergeet.com